

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **PROSTOR a.s.**, se sídlem Čimická 317/90, Praha 8, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2021, čj. 21271/21/5300-22442-712851, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2022, čj. 11 Af 40/2021-103,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření **se zamítá**.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na vydání předběžného opatření.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který zaplatila spolu s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího právního zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hl. město Prahu vydal ve dnech 17. – 20. 2. 2020 celkem 23 dodatečných platebních výměrů, kterým uložil žalobkyni (dále „stěžovatelka“) povinnost uhradit DPH ve výši 28 250 160 Kč a penále ve výši 5 650 032 Kč za zdaňovací období vybraných měsíců let 2016 a 2017. Správce daně odmítl nároky stěžovatelky na odpočet DPH, jelikož dospěl k závěru, že nebyly uplatněny v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Proti dodatečným platebním výměrům podala stěžovatelka odvolání, která žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Dne 11. 8. 2022 obdržel Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka v něm uvedla, že návrh podává z důvodu, že se jí nepodařilo dosáhnout u správce daně splátkového kalendáře k zaplacení penále a úroku z prodlení spojeného

s doměřením daně v celkové výši 26 522 612,87 Kč. Na zaplacení tohoto daňového dluhu stěžovatelka již nemá finanční prostředky. Stěžovatelka požádala správce daně o posečkání s úhradou daňových nedoplatků a jejich rozložením na splátky s tím, že budou daňové nedoplatky postupně uhrazeny 36 měsíčními splátkami ve výši 1 250 000 Kč a jedné konečné splátce ve výši zbylého nedoplatku. Správce daně však žádost zamítl. Nadále tak trvá na jednorázové úhradě nedoplatků. Pokračováním v provádění exekucí je stěžovatelce znemožňováno řádně a efektivně uskutečňovat podnikatelskou činnost. Volné finanční prostředky nemůže použít na úhradu daňového nedoplatku, neboť je potřebuje na platby spojené s vlastní ekonomickou činností (platby dodavatelům, energií, mezd, odvodů za zaměstnance, úhrady daní). Finanční prostředky nepostačují k úhradě celého dluhu. Musela by proto získat jiné zdroje, např. zpeněžením svého majetku, což by mohlo ohrozit pracovní místa zaměstnanců. Stěžovatelka se navíc nemůže účastnit veřejných zakázek, protože má splatný závazek vůči správci daně, na jehož jednorázovou úhradu nemá dostatečné finanční prostředky. To ji závažně limituje v jejím podnikání.

[3] Stěžovatelka v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 16. 8. 2022 dodala, že správce daně v současné době rozprodává její movitý majetek, který je potřebný k výkonu podnikatelské činnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že z tvrzení stěžovatelky nelze dovodit, že by v důsledku úhrady daňového dluhu byla ohrožena její podnikatelská činnost. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se mohlo dotknout důležitého veřejného zájmu, tj. zájmu státu a společnosti na řádném a včasném výběru daně. Stěžovatelka neuvedla a neprokázala mimořádné okolnosti, které by odůvodnily omezení tohoto veřejného zájmu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky zamítl.

[5] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že od května 2022, začala být ve větší míře rozprodávána její osobní a nákladní vozidla v daňové exekuci. Nákladní vozidla však nutně potřebuje ke své činnosti.

[6] Nejvyšší správní soud následně vyzval stěžovatelku k doložení mezitímní účetní závěrky za první pololetí roku 2022 a aktuálních výpisů z bankovních účtů. Současně stěžovatelce s ohledem na to, že v návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že žádala správce daně o posečkání s úhradou daňových nedoplatků a jejím rozložením na splátky, sdělil, že disponuje-li dostatkem finančních prostředků pro hrazení určitých měsíčních splátek, přichází v úvahu řešení nastalé situace také předběžným opatřením podle § 38 odst. 1 s. ř. s. tak, že daňovou exekuci by nebylo možné provádět, pokud by stěžovatelka hradila určitou částku měsíčně správci daně na úhradu daňového nedoplatku. Takový návrh by totiž mohl být šetrnější k ochraně veřejného zájmu na řádném a včasném hrazení daňových povinností než celkový odklad daňové povinnosti.

[7] Stěžovatelka v návaznosti na to zaslala dne 23. 9. 2022 Nejvyššímu správnímu soudu návrh na vydání předběžného opatření. Uvedla v něm, že mezitímní účetní závěrku je soudu schopna dodat v druhém říjnovém týdnu. Do té doby, respektive v případě nevyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku, by chtěla využít možnosti předběžného opatření a zamezit tak vzniku vážné újmy. Ta zde z důvodu prodlévání s rozhodnutím o odkladném účinku vážně hrozí. Ostatně dne 20. a 21. 9. 2022 byla v dražbě prodána další dvě vozidla stěžovatelky. Předběžné opatření by mělo spočívat v tom, že jí soud přikáže platit pravidelné měsíční splátky ve výši 1 250 000 Kč a současně přikáže správci daně, aby zastavil všechny stávající exekuce a aby nezahajoval ze stejného důvodu nové exekuce. S možností zastavení exekuce počítá § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Jde o nejvhodnější řešení nastalé situace s ohledem na to, že správce daně provádí výkon více nedoplatků. Příkaz neprovádět

pokračování

(nepokračovat) v exekuci není dostatečný s ohledem na přístup správce daně k § 204 odst. 2 daňového řádu. Ten si totiž správce daně vykládá tak, že dlužník nesmí s majetkem nakládat ani fyzicky. Stěžovatelce byly proto odebrány klíče od vozidel a malé technické průkazy. Některá vozidla však stěžovatelka bude v zimní sezóně potřebovat. Zájem na vymožení nedoplatku, aniž by uběhla lhůta pro placení daně, je dostatečně ochráněn výší nedoplatku a pravidelně splácenou částkou. Jde-li o zákaz zahajovat nové exekuce, bez něho by správci daně nic nebránilo v tom, aby exekuci pro vymáhání týchž nedoplatků opět zahájil. Povinnost stěžovatelky hradit měsíčně částku 1 250 000 Kč garantuje správci daně, že postupem času nebude jeho šance na vymožení daňového dluhu klesat. Navíc se správce daně může domáhat změny předběžného opatření podle § 38 odst. 4 s. ř. s. i v případě, že bude stěžovatelka splátky řádně hradit, avšak bude např. účelově vyvádět majetek. Tuto ochranu správci daně neposkytuje ani daňový řád.

[8] Žalovaný se k návrhu na vydání předběžného opatření nevyjádřil.

[9] Z návrhu na vydání předběžného opatření nebylo zřejmé, zda stěžovatelka i nadále trvá na tom, aby soud rozhodl i o návrhu na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto přípisem ze dne 23. 9. 2022 vyzval stěžovatelku ke sdělení, zda bere návrh na přiznání odkladného účinku zpět, nebo zda trvá na tom, aby soud o něm rozhodl.

[10] Stěžovatelka v návaznosti na výzvu zaslala soudu dne 27. 9. 2022 podání označené jako „*Zpětvzetí návrhu na přiznání odkladného účinku*“. Uvedla v něm, že je pro ni stěžejní mít v zimní sezóně k dispozici vozidlo zadržovaná správcem daně. Za nezměněných okolností dojde k jejich exekučnímu prodeji v příštích týdnech. Vydání předběžného opatření, které by stěžovatelce umožnilo používat její hmotný majetek, by bylo dostatečným řešením její krizové situace, a to i přesto, že by musela správci daně hradit pravidelně nemalou částku. Tu je však schopna pokrýt ze svých průběžných výnosů. Bere proto svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zpět.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

II.1 Vztah předběžného opatření a odkladného účinku

[11] Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci předně zabýval vztahem návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s. a návrhu na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. Jak totiž vyplývá z výše uvedené rekapitulace dosavadního průběhu řízení o kasační stížnosti, stěžovatelka nejprve podala návrh na přiznání odkladného účinku, přičemž následně po poučení ze strany soudu podala i návrh na vydání předběžného opatření.

[12] Podle § 38 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet*.

[13] Podle § 107 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně*.

[14] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*.

[15] Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. dále platí, že *přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*

[16] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se vztahem předběžného opatření a odkladného účinku po novele soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, zabýval již v usnesení ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS. Zatímco smyslem odkladného účinku je odložit vykonatelnost či jiné účinky rozhodnutí správního orgánu, respektive rozhodnutí krajského soudu v řízení o kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., předběžným opatřením může soud uložit správnímu orgánu či jinému účastníkovi řízení (eventuálně dokonce i třetí osobě) určité povinnosti. V řízení o žalobě proti rozhodnutí nebo v řízení o kasační stížnosti lze proto uplatnit dle povahy věci předběžné opatření i odkladný účinek. Mohou totiž nastat situace, při kterých žalobce (stěžovatel) čelí jiným nepříznivým důsledkům, než kterým lze zamezit přiznáním odkladného účinku, nebo situace, kdy podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou dány, ale zároveň je dán důvod pro to, aby soud zatímně upravil poměry účastníků řízení a zmírnil důsledky napadeného rozhodnutí (viz bod 46 a 47 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 Azs 339/2019). Nařízení předběžného opatření navíc v řadě případů umožňuje jemnější a cílenější zatímní úpravu poměru účastníků i tam, kde by bylo možné přiznat odkladný účinek.

[17] Rozšířený senát proto dospěl k závěru, že „[v]ydání předběžného opatření tak může připadat do úvahy typicky v těch situacích, kdy samotné přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti nemůže zatímní poměry účastníka dostatečně ochránit nebo tam, kde nebudou pro jeho přiznání splněny podmínky, ale přesto bude na místě některé dopady správního orgánu zmírnit. Zákon tedy nově dovoluje žádat o předběžné opatření i tam, kde lze podat návrh na přiznání odkladného účinku. Přesto to však neznamená, že by předběžné opatření a odkladný účinek bylo možno volně zaměňovat, respektive že by navrhovatel mohl libovolně volit mezi tím či oním instrumentem ochrany svých zatímních poměrů. Odkladný účinek zůstává speciálním institutem ve vztahu k obecnějšímu předběžnému opatření.“ (bod 48 a 49 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 Azs 339/2019).

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že mohou nastat situace, kdy žalobce (stěžovatel) podá návrh na přiznání odkladného účinku, přestože nejsou splněny podmínky pro jeho přiznání, avšak poměry účastníků řízení by bylo možné zatímně řešit vydáním předběžného opatření. Tak tomu může být i v případě, kdy celkové odložení účinků rozhodnutí by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Vydání předběžného opatření totiž může být v určitých případech vůči veřejnému zájmu šetrnější. Projevili-li proto žalobce (stěžovatel) vůli řešit zatímně své poměry vyplývající z napadeného rozhodnutí podáním návrhu na přiznání odkladného účinku a má-li soud za to, že vhodnějším nástrojem by bylo vydání předběžného opatření, je namístě, aby soud v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s. poučil žalobce (stěžovatele) o tom, že může podat návrh na vydání předběžného opatření. Protože odložení účinků rozhodnutí je urgentní, bezodkladná záležitost a soud musí o návrhu rozhodnout bez zbytečného odkladu, případně do 30 dnů od podání návrhu, není-li tu nebezpečí z prodlení (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), může soud žalobce (stěžovatele) poučit o možnosti podat návrh na vydání předběžného opatření v usnesení, jímž zamítl návrh na přiznání odkladného účinku. To, že nebyl žalobě (kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek, totiž nevyklučuje, aby soud k návrhu následně vydal předběžné opatření, kterým by zmírnil důsledky napadeného rozhodnutí a zatímně upravil poměry účastníků, bude-li návrh důvodný (viz bod [15] tohoto usnesení).

[19] Nejvyšší správní soud postupoval výše uvedeným způsobem v nyní projednávané věci. Z návrhu na přiznání odkladného účinku totiž vyplynulo, že stěžovatelka žádala správce daně o posečkání s úhradou daňových nedoplatků a jejím rozložením na splátky. Hradila-li by proto

pokračování

stěžovatelka správci daně po dobu řízení o kasační stížnosti měsíčně určitou částku na úhradu daňového nedoplatku, nedošlo by k tak zásadnímu zásahu do veřejného zájmu na řádném a včasném hrazení daňových povinností, jako v případě celkového odkladu daňové povinnosti (viz rekapitulaci v bodě [5] tohoto usnesení). Předběžné opatření se proto soudu jevílo v tomto případě jako vhodnější nástroj pro prozatímní ochranu práv účastníků řízení než odkladný účinek.

II.2 K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

[20] Stěžovatelka podáním ze dne 27. 9. 2022 vzala svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zpět (viz bod [9] výše). Protože zde není vedeno žádné zvláštní řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku, nýbrž se o něm rozhoduje v rámci probíhajícího řízení o kasační stížnosti (obdobně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 3. 2016, čj. 8 As 78/2015-22, č. 3411/2016 Sb. NSS, bod 20, pokud jde o žádost o osvobození od soudních poplatků), vzal Nejvyšší správní soud pouze neformálně v potaz, že stěžovatelka již na svém návrhu netrvá. Zpětvzetí návrhu na přiznání odkladného účinku totiž nemá vliv na existenci řízení o kasační stížnosti. Pouze to by však Nejvyšší správní soud mohl zastavit.

II.3 K návrhu na vydání předběžného opatření

[21] Předběžné opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. je výjimečný institut, jehož účelem je zatímní úprava poměrů účastníků soudního řízení, hrozí-li pokračováním dosavadního stavu věcí nebo naopak jejich změnou vážná újma.

[22] Soud se nejprve zabýval tím, zda by bylo vůbec namístě institut předběžného opatření v posuzované věci použít. Jak již bylo uvedeno shora, vztah odkladného účinku a předběžného opatření představuje vztah zvláštního a obecného institutu. Pokud by bylo namístě užít pouze zvláštní opatření (odkladný účinek), nepřicházelo by použití obecného institutu (předběžného opatření) v úvahu. Tak tomu však v nynější věci není. Soud by kasační stížnosti nemohl přiznat odkladný účinek, i kdyby stěžovatelka na svém návrhu setrvala, pokud jde o tvrzenou neschopnost splatit dlužnou částku najednou. Jak již bylo rozvedeno shora, přiznání odkladného účinku není namístě tehdy, pokud je předběžné opatření způsobilé výrazně lépe vyvážit riziko hrozící újmy navrhovatele a ochranu veřejného zájmu, než by tomu bylo v případě přiznání odkladného účinku. Tak tomu může být často právě v daňových věcech, pokud je zřejmé, že daňový subjekt není schopen uspokojit daňové pohledávky správce daně v plném rozsahu okamžitě, ale je zároveň zřejmé, že je schopen své daňové povinnosti v nezanedbatelné míře plnit, byť třeba ve splátkách.

[23] Již z tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že je schopna měsíčně splácet minimálně 1 250 000 Kč. V takovém případě by bylo celkové odložení účinků rozhodnutí žalovaného, pokud jde o povinnost platit daňový dluh, v přímém rozporu s veřejným zájmem na řádném a včasném hrazení daňových povinností. Je-li totiž stěžovatelka schopna měsíčně významnou částku na daňový nedoplatek splácet, je nutné chránit veřejný zájem na tom, aby splatila alespoň tu část daňového nedoplatku, která je v jejích možnostech. Návrh na vydání předběžného opatření je proto výrazně šetrnější k ochraně veřejného zájmu, neboť umožňuje cílenější a jemnější zatímní úpravu poměrů účastníků a zmírnění dopadů rozhodnutí žalovaného na stěžovatelku s ohledem na její aktuální finanční možnosti. Nejvyšší správní soud proto o této možnosti stěžovatelku poučil tak, aby jí nevznikla v řízení újma (viz bod [5] a [18] tohoto usnesení). Pokud jde o účinky tkající se nemožnosti účastnit se zadávacích řízení, tyto prozatím nechává soud stranou, neboť se zjevně vztahovaly pouze k návrhu na vydání odkladného účinku.

[24] K tomu, aby však bylo možno návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět, je především třeba v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu trvat na tom, že povinností účastníka navrhuujícího předběžné opatření je dostatečně konkrétně tvrdit hrozící vážnou újmu, resp. takovou újmu odpovídajícím způsobem osvědčit. K definici vážné újmy se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v usnesení ze dne 24. 5. 2006, čj. Na 112/2006-37, v němž výslovně uvedl, že „*vážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka, (...) který představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených*“.

[25] Prodej osobních a nákladních vozidel, které stěžovatelka potřebuje pro výkon podnikatelské činnosti, správcem daně za účelem vymožení daňového nedoplatku, by nepochybně mohl představovat hrozící vážnou újmu, jak tvrdí stěžovatelka. Aby tomu tak bylo, musela by však stěžovatelka osvědčit, že jí její ekonomická situace neumožňuje zaplatit dobrovolně daňový nedoplatek, pro který je na ni vedena daňová exekuce.

[26] Stěžovatelka osvědčila svou ekonomickou situaci toliko k 31. 12. 2021, aniž by soudu doložila dokumenty, které by osvědčovaly její současnou ekonomickou situaci. Je zřejmé, že je subjektem s relativně rozsáhlou podnikatelskou činností a její hospodářská situace tak může být velmi proměnlivá. Pro posouzení důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření je proto rozhodná její aktuální hospodářská situace. Stěžovatelka ji zároveň musí podrobněji vysvětlit, zejména proč nelze vzniklou situaci řešit například provozním úvěrem. Ani z doložených výpisů z účtů nelze vyjít. Jsou totiž omezeny toliko na jeden kalendářní den ze začátku srpna 2022. Pro účely ověření ekonomické situace stěžovatelky by však soud potřeboval výpis z účtů aktuální v době rozhodování o předběžném opatření, a to za delší časové období (např. měsíc), aby mohl ověřit alespoň rámcově pohyby finančních prostředků na nich. Stěžovatelka však nebyla schopna doložit soudu na výzvu mezitímní účetní závěrku za první pololetí roku 2022. Výpis z bankovních účtů v rozsahu jednoho dne byl pro posouzení jejího návrhu také nedostatečný.

[27] Nejvyšší správní soud tak nemohl ověřit tvrzení stěžovatelky, že nemá dostatek finančních prostředků pro zaplacení daňového nedoplatku na DPH. To, že je vedena na majetek stěžovatelky daňová exekuce, totiž ještě nevylučuje, že stěžovatelka nemůže mít zdroje nezbytné pro dobrovolné zaplacení daňového nedoplatku. Přestože Nejvyšší správní soud do určité míry chápe, že nebyla stěžovatelka schopna obstarat v krátkém časovém období aktuální mezitímní účetní závěrku, podotýká, že stěžovatelka mohla a měla soudu doložit například alespoň mezitímní účetní závěrku za první čtvrtletí roku 2022, chtěla-li zatímně upravit své poměry do doby rozhodnutí o kasační stížnosti. Soudu mohla také bez obtíží doložit výpisy z účtů v rozsahu alespoň jednoho měsíce, neboť je zřejmé, že výpisy za jediný den mají velmi omezenou vypovídací hodnotu. Obstarání výpisu není nijak časově ani technicky náročné. Stěžovatelka tak neosvědčila svoji aktuální ekonomickou situaci.

[28] Přestože by prodej osobních a nákladních vozidel, které potřebuje pro výkon podnikatelské činnosti, správcem daně za účelem vymožení daňového nedoplatku mohl představovat hrozící vážnou újmu, nelze bez znalosti aktuální ekonomické situace stěžovatelky s určitou mírou pravděpodobnosti ověřit, že tomu tak opravdu je. Stejného cíle, kterého sleduje předběžným opatřením, by totiž stěžovatelka mohla dosáhnout i tím, zaplatila-li by správci daně daňový nedoplatek. V takovém případě by správce daně musel daňovou exekuci zastavit podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Nejvyšší správní soud proto nemůže vydat navrhované předběžné opatření, neboť stěžovatelka neosvědčila své majetkové poměry, přestože ji soud

pokračování

vyzval k doložení příslušných dokumentů (srov. usnesení NSS ze dne 20. 10. 2016, čj. 2 Afs 108/2016-96, bod 17). Nadto soud upozorňuje, že úplné zastavení daňové exekuce považuje za problematické. V rámci předběžného opatření by v zásadě mělo postačovat pozastavení kroků směřujících k jejímu faktickému provedení tak, aby mohla stěžovatelka nadále provozovat svou podnikatelskou činnost.

[29] Protože nebyly naplněny předpoklady podle § 38 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. pro vydání předběžného opatření, Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky výrokem I. tohoto usnesení zamítl.

III. Závěr

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů návrh stěžovatelky na vydání předběžného opatření zamítl. Toto usnesení nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté. Stěžovatelka proto může podat nový návrh na vydání předběžného opatření a řádně soudu doložit svou aktuální ekonomickou situaci.

[31] Nejvyšší správní soud tímto usnesením žádným způsobem nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé.

[32] Podání návrhu na vydání předběžného opatření podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč podle položky 5 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je tento poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Protože stěžovatelka výše uvedenou částku za soudní poplatek již soudu zaplatila, nebude ji již znovu platit (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32).

[33] Výrokem III. tohoto usnesení Nejvyšší správní soud vrátil v souladu s § 10 odst. 1 ve spojení s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích stěžovatelce soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který zaplatila spolu s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Protože Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku z důvodu zpětvzetí nerozhodl, nevznikla stěžovatelce poplatková povinnost (srov. *a contrario* výše citované usnesení sp. zn. 1 As 27/2012).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2022

Petr Mikeš
předseda senátu